

***Els fills de Llacuna Park* - Maria Guasch**

En pocs dies de diferència he llegit *El desgel*, de l'autora belga Lize Spit, i he vist la pel·lícula *Estiu 1993* de Carla Simón: quan he tancat *Els fills de Llacuna Park*, de Maria Guasch, m'ha semblat notar un cert aire de família. Són tres autores nascudes als vuitanta que se serveixen de formats i punts de vista diferents per explicar la història d'una mort que projecta una ombra cap al futur i que s'evoca des del present, com si les mancances fossin tant o més rellevants que les realitats.

La protagonista d'*Els fills de Llacuna Park*, de trenta-pocs anys, encara no s'ha emancipat de la família. Treballa de manera temporal en una presó, fa vida de barri, visita els pares amb regularitat, té amistats contingents, a vegades beu, no acaba de trobar el seu lloc. Sabem què fa, però no sempre en coneixem els motius –i sospitem que ella tampoc.

A partir de la feina, entra en contacte de manera abrupta amb la família d'una antiga companya d'institut, recupera amb retard assignatures pendents, coneix fets que preferiria oblidar. Maria Guasch ho narra amb una fredor precisa, amb pinzellades d'un realisme entre líric i brut, inclou descripcions que suggereixen una sordidesa intrínseca, s'interna amb humilitat en formes desconegudes, sap equilibrar mons antics i mentalitats noves, ens mostra una precarietat vital que no és tan diferent de les que ja coneixíem però que està viscuda –i narrada- amb la sensibilitat del temps.

Els fills de Llacuna Park és la tercera novel·la de Maria Guasch (Begues, 1983), una de les autores més personals de la seva generació. Un exemple: la prosa del narrador és impol·luta, però els diàlegs incorporen paraules espúries. Un altre exemple: en descripcions breus i aparentment anodines hi sap concentrar l'absurditat d'una etapa vital. En comptes de novel·lar experiències trasbalsadores o de capbussar-se en malsons físics o químics (que hi són, però en tercer pla, i tot i així la protagonista en sent les conseqüències), s'endinsa amb sensibilitat en l'àrdua tasca de créixer, que és com dir: elegir, superar la culpa i el silenci, acostumar-se al desconcert, aprendre a posar-se en el lloc dels altres, rellegir amb nous ulls el que ja no ens envolta. A vegades una novel·la pot tenir l'estrany poder d'ajudar-nos a superar la sensació d'irrealitat.